

Sygn. akt I CSK 2920/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko D. D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 czerwca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 listopada 2021 r., sygn. akt XI Ga (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek powoda M. B. o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 listopada 2021 r. Sąd Okręgowy w W. po rozpoznaniu sprawy z powództwa M. B. przeciwko D. D. , o zapłatę, na skutek apelacji Pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 12 stycznia 2021 r., oddalił apelację, rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego.

Skargę kasacyjną na powyższy wyrok Sądu Okręgowego w W. wniósł Pozwany, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie art. 379 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 386 § 2 k.p.c. oraz w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 278 § 1

k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 6 k.c., art. 386 § 6 k.p.c. w zw. z art. 494 § 1 k.c., art. 494 § 1 k.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących wątpliwości w orzecznictwie sądów, występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, zarzucając także nieważność postępowania przed Sądem I instancji. Ponadto Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji, z uwzględnieniem kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyłącznie na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione w sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Oznacza to, że nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, z. 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 3 k.p.c. Przesłanki te nie zostały jednak spełnione.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem stanowi odrębną część skargi i podlega ocenie co do zasady samodzielnie, tj. bez odnoszenia się na etapie jego rozpoznania (tzw. przedsądu) do argumentacji, która dotyczy rozpoznania skargi po jej przyjęciu przez Sąd Najwyższy. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 20 października 2005 r., II CZ 89/05, z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06). To na skarżącym spoczywa obowiązek sformułowania w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odpowiednich argumentów wskazujących na istnienie powyższych okoliczności.

W ramach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Skarżący sformułował następujące zagadnienie prawne: czy sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana nie tylko na urząd sędziego, lecz również asesor sądowy powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3) oraz czy sam fakt powołania takiej osoby i wydanie przez nią orzeczenia w sprawie nie przesądza o tym, że orzeczenie zostało wydane przez organ nieuprawniony?

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 maja 2018 r.,

II CSK 15/18; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Odwołanie się do tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga – jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego – sformułowania tego zagadnienia z przytoczeniem wiążących się z nim konkretnych przepisów prawnych oraz przedstawienia argumentów świadczących o rozbieżnych ocenach prawnych (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 25 maja 2021 r., II CSK 96/21). Ponadto, w judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że wskazanie przyczyny określonej w powołanym przepisie nakłada na skarżącego obowiązek wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa. Nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14; z 15 kwietnia 2021 r., I CSK 720/20). Występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w zasadzie powinno spełniać wymagania stawiane zapytaniu przedstawianego przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 października 2012 r., I PK 129/12; z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, Biuletyn SN 2015, nr 5). Zagadnienie to nie może być przy tym pozorne, czyli m.in. nie może stanowić próby obejścia dokonanych przez sądy ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W niniejszej sprawie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Skarżący nie przedstawiła argumentów świadczących o rozbieżnych ocenach prawnych ani wątpliwości, które nie mogą być rozwiązane

z uwzględnieniem powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa. Powołał jedynie orzeczenie TSUE z 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18 A.K. i inni przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982. Wskazując jednocześnie zarzut nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem I instancji, w którym orzeczenie w sprawie wydał asesór sądowy, Skarżący pomija szereg istotnych argumentów, które przeczą tezie o tym, jakoby w niniejszej sprawie występowało tak sformułowane zagadnienie, a także, iż zachodzi przesłanka nieważności na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c.

Należy zatem wskazać, że wyrokiem z 20 kwietnia 2020 r. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że uchwała połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I41101/20, OSNKW nr 2/2020, poz. 7) wskazująca na dopuszczalność stwierdzenia nieważności postępowania na podstawie art. 379 k.p.c. z uwagi na sposób wyboru kandydatów na urząd sędziego jest niezgodna z: a) art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, b) art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, ze zm.), c) art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.). Zatem jako akt, który utracił mocą powyższego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego moc obowiązującą, powyższa uchwała nie tylko nie wiąże żadnego składu sądu w Rzeczypospolitej Polskiej, lecz na mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji RP i wynikającej z tego przepisu mocy powszechnie obowiązującej orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego jej stosowanie stanowi naruszenie fundamentalnych zasad konstytucyjnych, w tym zasady legalizmu (art. 7 Konstytucji RP). Jakkolwiek nie oznacza to niedopuszczalności powoływania argumentacji zbieżnej z tą, wskazaną w uchwale z 23 stycznia 2020 r., to jednak w tym zakresie każdy akt stosowania prawa odwołujący się do podstawy prawnej uznanej przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodną z normami konstytucyjnymi należy uznać za niewywołujący skutków prawnych (także z uwagi na treść art. 190 ust.1 Konstytucji RP). Akt taki w tym zakresie nie korzysta

z przymiotu prawomocności materialnej (art. 365 k.p.c.). Żaden wydany następnie, tj. po wyroku Trybunału Konstytucyjnego akt stosowania prawa (w tym orzeczenie sądu), który odwołuje się do aktu normatywnego lub jego części uznanych za sprzeczne z odpowiednimi wzorcami konstytucyjnymi, nie może odnieść zamierzonego jawnie niekonstytucyjnego skutku prawnego. Wypada jedynie wspomnieć, że w tym zakresie nie znajduje zastosowania art. 190 ust. 4 Konstytucji RP ani przepisy ustaw procesowych konkretyzujące ten przepis, skoro nie zachodzi przypadek wydania orzeczenia lub innego aktu normatywnego w czasie, w którym przepis będący jego podstawą pozostawał objęty domniemaniem konstytucyjności.

Ponadto wbrew sugestiom Skarżącego, orzeczenie TSUE z 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18 A.K. i inni przeciwko Sądowi Najwyższemu, ani nie daje podstawy do formułowania wniosku o nienależytej obsadzie sądu, ani nie może stanowić podstawy orzeczenia w tym zakresie, co dotyczy również ewentualnego stwierdzenia nieważności postępowania.

Wreszcie, w zakresie oceny ustroju wymiaru sprawiedliwości w Rzeczypospolitej Polskiej na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., K 3/21, stosowne rozstrzygnięcia Trybunału Sprawiedliwości UE nie wywierają skutków prawnych nawet wówczas, gdyby wprost – co wszak nie ma miejsca w niniejszej sprawie – wynikała z nich konieczność negowania statusu sędziów i/lub asesorów. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, art. 19 ust. 1 akapit drugi i art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej w zakresie, w jakim – w celu zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii oraz zapewnienia niezawisłości sędziowskiej – przyznają sądom krajowym (sądom powszechnym, sądom administracyjnym, sądom wojskowym i Sądowi Najwyższemu) kompetencje do: a) kontroli legalności procedury powołania sędziego, w tym badania zgodności z prawem aktu powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, są niezgodne z art. 2, art. 8 ust. 1, art. 90 ust. 1 i art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji, b) kontroli legalności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa zawierającej wniosek do Prezydenta o powołanie sędziego, są niezgodne z art. 2, art. 8 ust. 1, art. 90 ust. 1 i art. 186 ust. 1 Konstytucji, c) stwierdzania przez sąd krajowy wadliwości procesu

nominacji sędziego i w jego efekcie odmowy uznania za sędziego osoby powołanej na urząd sędziowski zgodnie z art. 179 Konstytucji, są niezgodne z art. 2, art. 8 ust. 1, art. 90 ust. 1 i art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji. W pozostałym zakresie Uzasadnienie wniosku co do naruszenia przez Sąd *meriti* art. 379 pkt 4 k.p.c. jest lakoniczne, bez wskazania wyczerpującej argumentacji zawartej w profesjonalnym wywodzie wskazującym, iż doszło do sprzeczności składu sądu z przepisami prawa. W szczególności Skarżący nie przedstawił argumentacji jurydycznej - pomijając powyższą odnoszącą się do orzeczenia TSUE z 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18 A.K. i inni przeciwko Sądowi Najwyższemu – wskazującej argumenty przemawiające za tym, iż orzekanie przez asesora w sprawie w postępowaniu w I instancji miało skutkować nieważnością postępowania. Z kolei w zakresie, w jakim Sąd Najwyższy powinien brać pod uwagę nieważność postępowania z urzędu, wypada przypomnieć, że ze względu na treść art. 398¹ § 1 k.p.c., dopuszczalne jest badanie przez Sąd Najwyższy co do zasady jedynie nieważności przed sądem drugiej instancji. Kwestia nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji może być badana jedynie pośrednio, poprzez przytoczenie przez skarżącego w ramach drugiej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. lub art. 386 § 2 k.p.c. (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 21 listopada 1997 r., sygn. akt I CKN 825/97, OSNC 1998, z. 5, poz. 81; 14 grudnia 2001 r., sygn. akt V CKN 556/00, niepublikowany; 25 listopada 2011 r., sygn. akt II CSK 182/11, niepublikowany; 24 maja 2012 r., sygn. akt V CSK 255/11, niepublikowany; 15 listopada 2012 r., sygn. akt V CSK 536/11, niepublikowany; 15 maja 2014 r., sygn. akt II CSK 446/13, niepublikowany; 13 maja 2016 r., III CSK 26/15, niepubl.; 24 listopada 2016 r., sygn. akt II CSK 142/16, niepublikowany). Konieczne jest każdorazowo wykazanie, że to uchybienie miało wpływ na wynik postępowania i mogłoby skutkować uchyleniem orzeczenia. W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy uznaje, iż nie ma podstaw do uznania, by asesor powołany w procedurze nominacyjnej z udziałem Krajowej Radzie Sądownictwa w składzie uznanym za odpowiadający standardowi konstytucyjnemu (wbrew tezie Skarżącego) nie spełniał wymagań stawianych składom w rozumieniu art. 379 k.p.c. Pojęcie składu sprzecznego z przepisami prawa dotyczy liczby

sędziów, asesorów lub ławników w składzie, względnie udziału w nim osób nieposiadających inwestytury, tj. nie mających kompetencji do orzekania. Tymczasem zgodnie z art. 2 § 1a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r., poz. 2072), w sądach rejonowych zadania z zakresu wymiaru sprawiedliwości wykonują nie tylko sędziowie, lecz także asesorzy sądowi powołani zgodnie i na podstawie przepisów, które dotychczas korzystają z przymiotu domniemania konstytucyjności, a w konsekwencji nie ma podstaw do zakwestionowania ich mocy obowiązującej, jak również aktów stosowania prawa dokonanych na ich podstawie (zasada legalizmu, art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

Kończąc tę część rozważań należy podkreślić, że Skarżący nie wskazał jakiegokolwiek argumentacji podważającej niezależność sądu I instancji w niniejszej sprawie.

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo istnienia poważnych wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, przy czym konieczne jest w takim przypadku przytoczenie sprzecznych orzeczeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 maja 2018 r., I CSK 31/18; z 29 kwietnia 2016 r., I CSK 641/15 i tam przywołane orzecznictwo). Przez rozbieżności w orzecznictwie sądów uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy przy tym rozumieć istnienie zróżnicowanych albo sprzecznych rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub zbliżonych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy prawa, wyłożone lub zastosowane w sposób prowadzący do wydania odmiennych orzeczeń albo innych decyzji procesowych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, Nr 2, poz. 29). Konieczne jest przy tym również wykazanie, że dokonanie wykładni jest niezbędne dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 2016 r., I CSK 641/15).

Skarżący nie wykazał, aby w niniejszej sprawie zachodziły poważne wątpliwości wykładnicze lub rozbieżności w orzecznictwie. Po pierwsze, niewystarczające jest wskazanie tezy, iż w zakresie podnoszonym we wniosku istnieją rozbieżności w orzecznictwie sądów. Konieczne jest bowiem wskazanie choćby przykładowo rozstrzygnięć w innych sprawach niż rozpoznana z udziałem strony skarżącej, w których w podobnych bądź tożsamych stanach faktycznych zapadły odmienne rozstrzygnięcia. Nie można przy tym zapominać, że nie chodzi w tym przypadku o odmienne orzeczenia wydane przez Sąd Najwyższy. Ponadto Skarżący nie wykazał w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, iż dokonanie wykładni jest niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy i wpływałoby oraz w jaki sposób na samą treść orzeczenia.

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy, co wprost wynika z art. 179 ust. 1 Konstytucji RP, a także mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów z uwagi na ich niedopuszczalność, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., K 3/21, zaś w zakresie skuteczności wstrzymania („zawieszenia stosowania”) przepisów ustawy o Sądzie Najwyższym z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 14 lipca 2021 r., P 7/20 (OTK ZU nr A/2021, poz. 49). Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą (art. 190 ust. 1 Konstytucji RP), co skutkuje niedopuszczalnością następczego stosowania przez Sąd unormowania uznanego przez Trybunał za niezgodny z Konstytucją RP, zaś ewentualne rozstrzygnięcie pozostające w sprzeczności z orzeczeniem TK w powyższym zakresie nie korzystałoby z przymiotu prawomocności materialnej w rozumieniu art. 365 k.p.c.

Tym samym Sąd Najwyższy nie znajduje podstaw do niestosowania w niniejszej sprawie zasady niedopuszczalności kwestionowania statusu sędziego (deklarowanej w art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym), co mogłoby sugerować wskazanie w pkt 1 lit. d postanowienia

Wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-204/21 R Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (ECLI:EU:C:2021:593). Powyższe rozstrzygnięcia, a przede wszystkim treść art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutecznienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982.

Niezależnie od powyższego jednak, również w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ewentualne wady procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przed Krajową Radą Sądownictwa, nawet w razie uznania naruszenia Konstytucji RP w tym zakresie (poprzez stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów stanowiących podstawę procedury zakończonej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego), samodzielnie nie pozwalają na podważenie niezależności sądu rozpoznającego sprawę (wyrok TSUE z 29 marca 2022 r., C-132/20, w sprawie BN i in. przeciwko Getin Noble Bank S.A., ECLI:EU:C:2022:235), zaś samo powołanie przez Prezydenta RP na urząd sędziego jest niepodważalne (wyrok TSUE z 22 marca 2022 r., C-508/19, M.F. przeciwko J.M., ECLI:EU:C:2022:201). W niniejszej sprawie nie wskazano natomiast jakichkolwiek okoliczności, które wymagałyby weryfikacji niezależności Sądu *ad quem*.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 3989 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu. Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania podlegał oddaleniu jako spóźniony i niezłożony przy odpowiedzi na skargę kasacyjną.

